

No siguis així

Aquell enlloc tan irresistible de no formar part de cap biografia conscient, de cap projecte de vida

Foto: Aikawa KE

Cap al 15 de setembre, l'aniversari de noces del papà i la mamà, anàvem cada any a passar uns dies a Andorra per celebrar aquells seus anys que havien provocat la meva existència i després la del meu germà. No trobo que el 15 de setembre sigui una data per casar-se.

Tret que caigués en dissabte o diumenge el 15 de setembre començava l'escola, per això anàvem a Andorra els quatre dies abans de començar un altre curs d'incertesa i terror salivant al carrer Cardaire de Terrassa. I l'endemà d'arribar d'Andorra, la foto al capdamunt de les escales amb la bossa plena de llibres acabats de forrar. Riu, Espe, no siguis així.

D'Andorra m'agradava ser de seguida a l'hotel i anar al lavabo a rentar-me les mans amb aquella aigua que et posaves res, una goteta de sabó i t'havies d'estar tres anys esbandint-te perquè l'aigua diferent d'allà no desensabonava. Qui s'hi hagi trobat i fixat sap de què li parlo. L'aigua que rajava sense miraments -ecologia?- i em glaçava i platejava els dits m'evadia fins a aquell punt de quan mires una foguera. Aquell enlloc tan irresistible de no formar part de cap biografia conscient, de cap projecte de vida. Dins la llum benefactora del lavabo de l'hotel.

La mamà de petita estiuejava a Rellinars, i allà hi va conèixer un nen, i a partir de veure's pel poble i tenir la mateixa edat va arribar un punt que es devien considerar mútuament amics. Aquest noi es va fer senyor, es va casar amb una belga de boca grossa i riallera que anava descalça per casa amb les ungles vermelles en plena tardor i van muntar un hotel a Andorra. En certa manera em semblava fora de lloc, que la mamà tingués un amic, però encara trobava més moralment injustificable que el papà engegés el cotxe cada any disposat a fer 177 quilòmetres per passar uns dies a l'hotel de l'amic de la mamà que mentre els altres hostes demanaven flams i macedònia a nosaltres ens enviava el xef perquè ens fes ben bé al costat de la taula unes creps Suzette

amb foc i tot.

Les estones que no érem a l'hotel compràvem roba i perfums, i dotze llapis de colors en una papereria bestial que hi havia a l'avinguda de Meritxell, la Papereria Sol, tots els models de capsas de Caran d'Ache. Eren promeses d'una vida millor, tots aquells colors, i també llibretes i papiers de regal i capsas de retoladors en perfecta progressió cromàtica a la tapa. Si tingués això seria diferent, una altra persona, sabria qui ser i fer-ho bé, dissenyaria comportaments i reaccions harmòniques que s'entrellaçarien còmodament amb les nenes del pati. I em compraven la capsa de llauna amb dotze llapis de colors.

Per sort, tard o d'hora arribàvem a l'hotel i l'aixeta del lavabo no s'havia mogut de lloc.

L'última nit, a manera de cena con el capitán, l'amic de la mamà ens convidava a sopar dins de casa seva, al seu menjador amb la seva dona belga i dos fills híbrids que si obrien la boca -els feien dir hola, gràcies o bona nit a aquests senyors que venen de Terrassa- parlaven un català amb un setanta-trenta de francès-català. I era tot exòtic i sorprenent -descalça per casa amb les ungles vermelles en plena tardor- quan la seva senyora s'ajupia i ens deia coses que no enteníem i tot seguit ens donava un parell de bombons de licor.

Marxàvem d'hora, després d'esmorzar, i ens aturàvem a dinar a Martinet i la mamà -de petita tenia al·lèrgies als ulls per primavera i veníem a Martinet a passar un mes amb la vostra àvia, i ens estàvem a l'Hotel Cadí- ens explicava que de petita hi venia cada any amb la baba.

I un cop altre cop al cotxe ja era el punt de no retorn. Una mena de remolí ens feia arribar a casa i banyar-nos i tothom al llit, dorm!, va, vestiu-vos, menja!, posa't una mica més cap a la dreta i que es vegi la bossa amb els llibres, riu!, va, que fem tard i és el primer dia, a la classe, la capsa de colors plena d'auguris d'integració al medi i agafo el vermell -m'han posat al costat de l'Elena Amat- per fer la primera majúscula del curs, que s'havien de fer en vermell, i res, ni un sol símptoma de guspires adaptatives o cap llista mental de temes per treure a l'hora del pati mentre tothom frisava per explicar el seu estiu i tornar-se a veure.